

Света остана за мен
а ти обичай
нолят те обичай
истински

Думи, които братовчед ми Данаил Чирпански остави няколко дни преди тишината...

ISBN 978-619-7467-02-04

© Теодора Томева, 2018

© Scribens, 2018; (една издателска традиция от 1990 г.)

© Корица: Антонина Георгиева, Георги Гаврилов

© редакция и оформление Валентин Дишев,
формат 32/84/108; тираж 300, печат "Дайрект Сървизис"

Преди
тишината

*нямат нищо, което да носят
всичко над мен е друга материя*

Там, където смъртта заспива,
в подножието на нечий живот,
вечерят спомени,
всички езици са сезони,
годините сменят лицата си,
единствено времето чертае върху тялото,
изписва себе си,
рисува някого, който възкръсва.

Така празнува животът –
като бавен силует,
който никога не сменя кожата си.

Светлината
изрича лицата ни.
Срича дълго
името, което не помним.

Езикът ти е утроба –
в подножието му
зачеваш гумите –
остави словото да узрява,
заприличай на безсловесните.

А ти, когато се молиш,
влез в скришната си стая,
преклони глава,
на тайно се сгуши във думите,
не изричай прахта,
ти, който вчера си бил кал,
и ти, който утре ще бъдеш –
в тази земя на тлен,
остави сърцето да премълчи излишното.

Той измерва света
с един замах на ръката си,
гради себе си тухла по тухла,
дъх след дъх
живот върху остатъците.
На спомените до него лежат ръцете ѝ –
там има място само за ново начало.

Ние
влизаме в стаята предпазливо,
както се влиза в нечий сън,
изтегляме гумите,
за да ги положим на правилните места,
разместваме същността на стаята,
за да видим себе си –
толкова нови образи сме пропуснали.

Еротиката на поезията,
захапката на думите,
прегълщането на езика –
всички тези изговаряния,
целият словоред вече е излишен,
ако си премълчал другия.

Докосването се случи,
когато влязох в стаята
плътта – реставрирана,
остъргана до мазилка
след ремонта на новия човек,
но с останала тук-там
боя по стените,
жълта охра от времето на детството,
писма и стихове,
опирах се в писма и стихове
най-истинските документи на въображението;
подът излъскан до кост
придава здравина, лекота,
заема вътрешната част на стъпалата
и ти оставаш,
ти никога не тръгваш от спомена,
бездомността тук
е толкова конкретна,
като да делим общо сърце.

Коси и плът,
глава и ум,
мираж за вечност,
аз всъщност съществувам в тяло,
което не възкръсва.

Плътта е остров за изгнаници,
забравили, че съществува времето.

Тук единствено въздухът
издиша всичко, което имаме.

Кожата е все по-носена,
губи надежда за човека отвътре,
облича времето като ново тяло,
прегъва се,
свища гнезда в скритите белези,
не може да заличи
всички тези прелетни птици.